

Arrest

nr. 72053 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie**

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de 30 november 2011 wordt haar een ministerieel besluit tot terugwijzing op dezelfde datum aan de verzoekende partij betekend.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 2011 om 16.00 uur

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MILLEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 22 augustus 2000 een asielaanvraag in. Bij beslissing van 4 juli 2003 wordt deze aanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd. Bij arrest nr. 145.202 van 31 mei 2005 wordt het beroep tegen deze beslissing door de Raad van State verworpen.

Op 11 maart 2004 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 16 november 2004 wordt hij gemachtigd tot onbeperkt verblijf.

Bij arrest van 3 september 2009 wordt verzoekende partij door het Hof van Beroep van Antwerpen onder meer veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van vijf jaar. Deze straf is definitief geworden.

Op 30 november 2011 wordt haar een ministerieel besluit tot terugwijzing van dezelfde datum betekend. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt op dat *in casu* geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is daar verzoekende partij niet van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering, laat staan dat wordt aangetoond dat een verwijdering imminent is.

2.2. Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de eerste voorwaarde betreft, bepaalt artikel 43, § 1 PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een uitzonderlijk en ongewoon karakter. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Om deze redenen moet de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste gezicht onbetwistbaar zijn. De procedure kan daarom slechts aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens. Deze bewijslast is tweeledig: de verzoekende partij moet aantonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en dat zij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen gegeven aanbrengt waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing volgens de gewone procedure te laat zou komen. Er is immers tegen verzoekende partij geen enkele dwangmaatregel uitgevaardigd met het oog op haar repatriëring, waarvoor geen datum bepaald werd (zie in die zin RvS 2 maart 2005, nrs. 141.510 en 141.512; RvS 1 juni 2011, nr. 213.641). Het feit dat verzoekende partij ingevolge een strafrechtelijke veroordeling wordt vastgehouden doet hieraan geen afbreuk.

De Raad wijst erop dat indien de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel tijdens de gewone schorsingsprocedure imminent wordt, verzoekende partij met toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet de Raad voor Vreemdelingen bij wege van voorlopige maatregelen kan vragen zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk te behandelen. Hij beschikt aldus over een recht op daadwerkelijke rechtshulp (RvS 1 juni 2011, nr. 213.641).

Vermits de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond moet het verzoek worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr F. HOFFER, kamervoorzitter,

dhr S. TRICOT toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

F. HOFFER